

Arrest

nr. 86 126 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUIR, die *loco* advocaat Marie-Christine WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2011 diende de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (de commissaris-generaal) nam op 26 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. 69.167 heeft de Raad de beslissing van 26 september 2011 vernietigd en heeft hij de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.

1.3. De commissaris-generaal nam op 23 december 2011 de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende ook

tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 77.993 van 28 maart 2012 heeft de Raad dit beroep, met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid, verworpen.

1.4. Op 2 mei 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 4 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de bij huidig beroep bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten J(...) N(...) A(...)

geboren te Gaza , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.05.2012

Overwegende dat betrokkene op 21.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.09.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 26.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing vernietigde. Overwegende dat op 28.12.2011 het CGVS een beslissing ‘uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ nam. Overwegende dat de RVV op 27.03.2012 deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich deels opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene hieraan toevoegt dat hij als Spion van Fatah infiltreerde in de organisatie Al-Jihad Al-Islami. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de drie Fatah leden aan wie hij informatie over Al-Jihad Al-Islami doorspeelde, inmiddels gearresteerd zijn door Hamas. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds had kunnen aanbrengen dat hij een spion van Fatah zou zijn geweest. Overwegende dat betrokkene zijn bewering een spion van Fatah te zijn probeert te staven met een attest van Fatah. Overwegende dat dit attest een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag bovendien documenten voorlegde en het CGVS fundamentele twijfels had over de authenticiteit van deze documenten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn kinderen gepest worden omdat hij als spion werkte. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene een Cd-Rom voorlegt waarop volgens betrokkene de begrafenis te zien is van iemand die in 1997 door Hamas zou zijn gedood en waarop betrokkene aanwezig was. Overwegende dat betrokkene reeds melding had kunnen maken van deze begrafenis bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bovendien niet aantoont waarom hij deze Cd-Rom niet kon voorleggen bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen, Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de bevoegdheid van de Raad

De verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen. De Raad wijst erop dat hij in voorliggend geschil optreedt overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiele, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De bevoegdheid van de Raad als annulatierechter laat hem niet toe de bestreden beslissingen te hervormen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter zoals omschreven in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet te buiten gaat.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 51/8 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Overwegende dat het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet toekent aan de Minister of zijn vertegenwoordiger een beoordelingsmacht die zich tot het onderzoek naar het nieuwe karakter van de aangevoerde elementen beperkt; dat hij hem behoort om te bepalen of de elementen die worden voorgesteld, als zijnde nieuw feiten of situaties betreffen die zich na de laatste fase van de vorige procedure hebben voorgedaan of een nieuw bewijs van een voorafgaande situatie en gebracht om te controleren of het buitenland niet in Staat was om deze elementen te leveren aan de hand van zijn vorig asielerzoek; (RVS, arrest n° 88.870 van 11 Juli 2000, ADDE Opleiding - 2 mei 2001 p. 21).

Dat de Heer J.(...) heeft een tweede asielaanvraag ingediend op basis van twee documenten:

Een attest van FATAH die uitwijst dat hij voor Al Jihad Al-Islamiya als Spion van Fatah heeft gewerkt;

Een Cd-rom dat zijn aanwezigheid bij de begrafenis van een persoon gedood door Hamas : deze deelname aan dit begrafenisverloop betekent goed dat hij aan Hamas in tegenstelling tot wordt tegenovergesteld dat wat laatstgenoemde beweert;

Dat het verkeerd is dat de tegenpartij beweert dat het de Heer J.(...) had deze documenten kunnen voorleggen bij de eerste asielaanvraag;

Dat de Heer J.(...) heeft uitgelegd dat het onmogelijk was want de personen die hem deze documenten hebben gericht hebben een groot risico genomen en sommige werden zelfs tegengehouden;

Dat het verkeerd is dat de tegenpartij verklaart dat het attest van FATAH met het oog op de oorzaak werd verzocht;

Dat zo, zij een beoordeling over de inhoud van het attest uitzendt dat zij niet kan doen;

Dat deze documenten vele nieuwe bewijzen van een eerder uiteengezette en altijd huidige situatie vormen; (Martine DUPONT, Elements nouveaux à la lumière de quelques arrêts du Conseil d'Etat, RDE, 1996, p.393)

Dat inderdaad, de Heer J.(...) heeft gepreciseerd dat hij voor zijn leven vreest;

Dat de feiten geleefd door verzoeker vormen vanaf en tijdens een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin; de verzoeker geen enkele bescherming noch van Palestijnse kan eisen;

dat is het duidelijk dat de situatie is erg slecht;

dat er bestaat vele verslagen over de situatie in de Gazastrook : "Nouvel Observateur 19 janvier 2012 : "les ONG condamnent l'agression d'un militant à Gaza. Al et Human Rights Watch ont condamné l'agression à coups de couteau d'un défenseur palestinien des droits de l'Homme dans la bande de Gaza, Monsieur Mahmoud A bou Rah ma, Directeur des relations internationales du centre Al Mezan pour les droits de l'Homme, qui avait critiqué le gouvernement du Hamas.,,ces tentatives pour réduire au silence un défenseur des droits de l'Homme constitue une nouvelle attaque contre la liberté d'expression à Gaza et un message adressé aux militants, Dans l'article qu'il avait écrit le fossé entre la résistance et la gouvernance, il critiquait le comportement envers la population civile du gouvernement et de la résistance cad le Hamas et l'impunité dont jouissent selon lui leurs membres responsables de violations des droits des simples citoyens... "

Dat het aan de tegenpartij op basis van artikel 51/8 is om te bepalen of de elementen die worden voorgesteld, als zijnde nieuw feiten of situaties betreffen die zich na de laatste fase van de vorige procedure hebben voorgedaan of een nieuw bewijs van een voorafgaande situatie en gebracht om te controleren of het buitenland niet in Staat was om deze elementen te leveren aan de hand van zijn vorig asielerzoek en niet om een waardeoordeel wat de schijn van geloofwaardigheid betreft te dragen of niet die kan bekleden een document ;

Dat door te verklaren dat de vraag van de verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat het CGVS gedurende de eerste asielaanvraag fundamentele twijfels had over de authenticiteit van deze documenten - van de rest kan het eenvoudige feit dat een post van een verwant afkomstig is aan het verhaal niet de geloofwaardigheid wegnemen - (EG, Arrest n° 99.358 van 2 oktober 2001) biedt geen enkele garantie wat de omstandigheden betreft aan waarin zij is opgesteld, de tegenpartij goed de inhoud van deze naar behoren vertaalde documenten heeft moeten lezen; dat zij het dus in overweging heeft genomen;

Dat daaruit volgt dat de tegenpartij dus na afloop van dit onderzoek geen meer artikel 51/8 van de wet van 15 kon toepassen moest december zich 1980 maar over het asielerzoek uit hoofde van artikel 52 van de voornoemde wet uitspreken;

Overwegende dat blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbaar en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

4.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoeker preciseert op geen enkele wijze waarin de door hem aangevoerde schending van 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is gelegen.

Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt ingeroepen.

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielerprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe alle gegevens die de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag heeft aangehaald als zijnde "nieuwe gegevens", met name een attest van

Fatah, een Cd-Rom en verzoekers verklaringen dat hij als spion werkte en dat zijn kinderen daarom werden gepest.

De verzoeker, die in het middel kritiek uitoefent op de overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent de Cd-Rom en het attest van Fatah, is onmiskenbaar op de hoogte van de concrete motieven van de bestreden beslissing. In elk geval maakt de verzoeker niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoeker maakt de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991, niet aannemelijk.

4.4. Aangezien de verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wordt de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De grieven die de verzoeker hieromtrent uiteenzet zijn drieledig. Ten eerste stelt de verzoeker dat de verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij het attest van Fatah en de Cd-Rom reeds had kunnen voorleggen bij zijn eerste asielaanvraag. De verzoeker stelt dat hij heeft uitgelegd dat dit onmogelijk was omdat de personen die hem deze documenten hebben bezorgd een groot risico hebben genomen en sommigen zelfs werden tegengehouden. Volgens de verzoeker maken deze documenten een nieuw bewijs uit van een eerder uiteengezette en nog steeds actuele situatie. In een tweede grief voert de verzoeker aan dat het niet aan de verwerende partij is om een waardeoordeel te vellen wat de schijn van geloofwaardigheid van een document betreft. Volgens de verzoeker werden de documenten die hij overlegde inhoudelijk beoordeeld aangezien zijn tweede asielaanvraag niet werd in overweging genomen omdat het Commissariaat-generaal gedurende de eerste asielaanvraag twijfels had over de authenticiteit van de documenten, hetgeen betekent dat de verweerder de inhoud van de documenten heeft moeten lezen. De verzoeker is van mening dat de verweerder alsdan geen toepassing meer kon maken van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat de verweerder zich over de tweede asielaanvraag moest uitspreken in toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Tot slot merkt de verzoeker op dat het eenvoudige feit dat een "post" afkomstig is van een verwant, de geloofwaardigheid ervan niet kan wegnemen. Hij verwijst hiertoe naar het arrest nr. 99.358 van de Raad van State.

4.5. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.6. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoeker bij zijn asielaanvraag van 2 mei 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat de verzoeker *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag twee stukken neerlegde, met name een niet gedateerd attest van Fatah met daarin de verklaring dat de verzoeker werkzaam was binnen de beweging en dat hij gearresteerd werd na evenementen binnen de beweging en een CD-Rom met daarop de begrafenis van een jongen die op 23 maart 1997 gedood werd door Hamas en waarop te zien is hoe de verzoeker het stoffelijk overschot van de jongen, gewikkeld in een Sjiitische vlag, draagt. De verzoeker verklaarde op 2 mei 2012 ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij nog het volgende: *“Ik heb u vandaag bewijzen voorgelegd van hetgeen ik jullie bij het eerste verhoor heb verteld. Ik was vroeger spion voor de geheime dienst van Fatah. Ik infiltreerde als lid van Al-Jihad Al-Islami. Ik werkte mij op om informatie te verzamelen en door te spelen aan drie personen bij Fatah. Deze drie personen zijn intussen allemaal gearresteerd door Hamas. Mijn directe overste was H. A. N. (...), de andere 2 waren J. S. (...) en H. S. (...). De vrouw van H. (...) is naar mijn huis gegaan en heeft mijn vrouw verwittigd dat ik moest oppassen, want haar man had mijn naam moeten opgeven. Ik weet echter niet hoe zijn vrouw dit te weten is gekomen. Ik kan niet terugkeren. Mijn kinderen worden intussen gepest. Er wordt gezegd dat ze kinderen zijn van een spion. Mijn aanvraag werd door het CGVS afgewezen omdat Al-Jihad Al-Islami voor hen een terroristische organisatie is.”*

De Raad wenst te benadrukken dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit de door de verzoeker ondertekende transcriptie van het interview van 2 mei 2012, blijkt niet dat de verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij het attest van Fatah en de Cd-Rom onmogelijk bij de eerste asielaanvraag kon voorleggen omdat de personen die hem deze stukken hebben gezocht een groot risico hebben genomen en sommigen zelfs werden tegengehouden. De bewering hieromtrent in het

verzoekschrift is in tegenspraak met de stukken van het administratief dossier en kan dus niet worden aangenomen.

Wel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het attest van Fatah niet gedateerd is en dat de begrafenis die op de Cd-Rom te zien is dateert van 23 maart 1997. Daarbij komt nog dat de verzoeker zelf verklaarde dat hij bewijzen heeft voorgelegd van hetgeen hij reeds in het eerste verhoor (in het kader van de eerste asielaanvraag) heeft verklaard. Hij erkent hiermee dus expliciet dat het attest van Fatah en de Cd-Rom bedoeld zijn om zijn eerdere asielmotieven te bewijzen. Van dergelijke documenten, namelijk een ongedateerd attest en een CD-Rom met daarop een gebeurtenis die dateert van lang voor het indienen van de eerste asielaanvraag en dus *ipso facto* van geruime tijd vóór het afsluiten van de eerste asielprocedure, kon de verweerder in alle redelijkheid besluiten dat zij geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker doet overigens geen enkele poging om aan te tonen dat hij ten tijde van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, niet in het bezit was of kon zijn van de genoemde documenten. Met de blote bewering dat de afzenders van de documenten een groot risico hebben genomen, toont de verzoeker geenszins aan dat hij deze documenten pas ná de eerste asielprocedure heeft verkregen. Overigens toont de verzoeker ook geenszins aan dat de stukken, als ze al na het afsluiten van de eerste asielprocedure zijn verkregen, slaan op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Bovendien gaat de verzoeker eraan voorbij dat omtrent het attest van Fatah werd geoordeeld dat dit attest een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. De verzoeker betwist het gesolliciteerde karakter van dit attest niet en toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om dit attest niet in aanmerking te nemen als een nieuw gegeven zoals hoger omschreven.

De verzoeker maakt met zijn betoog bijgevolg niet aannemelijk dat de stukken die hij bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht voldoen aan de onder punt 4.5. weergegeven drievoudige cumulatieve voorwaarde om "nieuwe gegevens" uit te maken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoeker (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De verwijzing naar het arrest nr. 88.870 van de Raad van State doet hieraan geen afbreuk.

4.7. Waar de verzoeker stelt dat het niet aan de verweerder toekomt om een oordeel te vellen omtrent de schijn van geloofwaardigheid van de genoemde stukken, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen dergelijk oordeel bevat. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat het attest van Fatah niet als nieuw gegeven wordt aanvaard aangezien de verzoeker reeds bij zijn eerste asielaanvraag had kunnen vermelden dat hij als spion voor Fatah werkte en het attest dat ter ondersteuning van deze verklaring wordt aangebracht een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Omtrent de Cd-Rom met daarop een begrafenis wordt overwogen dat de verzoeker reeds bij zijn eerste asielaanvraag melding had kunnen maken van deze begrafenis en dat hij niet aantoonde dat hij de Cd-Rom niet kon voorleggen bij de eerste asielaanvraag.

Waar de verzoeker stelt dat het de verweerder niet toekwam om een inhoudelijke beoordeling te doen van de stukken die hij als nieuwe elementen had aangebracht, merkt de Raad op dat het begrip "nieuwe gegevens" niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Het kennis nemen van de inhoud van documenten, stukken of attesten die als nieuw gegeven worden voorgelegd bij een herhaalde asielaanvraag, betekent nog niet dat daarom meteen ook een beoordeling wordt gemaakt omtrent de behoefte aan internationale bescherming zelf. Om te kunnen oordelen of de door de vreemdeling aangebrachte elementen nieuw zijn, relevant zijn en betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, hetgeen zoals onder punt 4.5. reeds aangehaald tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, zal een kennisname van de inhoud van deze documenten, stukken of attesten immers vaak onontbeerlijk zijn. Het getuigt juist van een behoorlijk bestuurlijk optreden dat de inhoud van de bijgebrachte elementen wordt onderzocht, om vervolgens met kennis van zaken te kunnen bepalen of het al dan niet om "nieuwe gegevens" gaat zoals voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verweerder *in casu* een onderzoek heeft gevoerd dat zijn bevoegdheid zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te buiten gaat.

4.8. Waar de verzoeker meent dat zijn tweede asielaanvraag werd afgewezen omdat de commissaris-generaal twijfels had omtrent de authenticiteit van de door hem bijgebrachte documenten, wijst de Raad

erop dat de bestreden beslissing geenszins dergelijke overweging maakt. Zoals hierboven reeds besproken, heeft de verweerder omtrent de documenten die de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen naar voor bracht enkel geoordeeld dat zij geen nieuwe gegevens uitmaken *“met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van vreemdelingenwet”*.

In de mate dat de verzoeker met de zin *“door te verklaren dat de vraag van de verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat het CGVS gedurende de eerste asielaanvraag fundamentele twijfels had over de authenticiteit van deze documenten (...) biedt geen enkele garantie wat de omstandigheden betreft waarin zij is opgesteld”* zou bedoelen kritiek uit te brengen op de overweging van de bestreden beslissing *“dat de betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag bovendien documenten voorlegde en het CGVS fundamentele twijfels had over de authenticiteit van deze documenten”*, merkt de Raad op dat de verzoeker zich hier richt tegen een duidelijk overtollig motief van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoeker is niet dienstig, nu de eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief hoe dan ook niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De “documenten” waarover in de hierboven geciteerde passage uit de bestreden beslissing sprake is, slaan overigens duidelijk niet op de documenten die in het kader van de tweede asielaanvraag werden voorgelegd (met name het attest van Fatah en de Cd-Rom), maar op bepaalde documenten die de verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag heeft neergelegd. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, met name de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2011 waarbij wordt geoordeeld dat er *“fundamentele twijfels zijn over de authenticiteit van de (...) voorgelegde documenten afkomstig uit de interne organisatie van de Al Quds brigades.”* De kritiek van de verzoeker mist feitelijke grondslag.

4.9. Waar de verzoeker aanvoert dat de situatie in de Gazastrook erg slecht is, dat hij feiten heeft beleefd die een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin vormen en dat hij *“geen enkele bescherming noch van Palestijnse kan eisen”*, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de actuele situatie in de Gaza en het beweerd gebrek aan bescherming, door de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag niet ter beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd. Aangezien de verweerder *in casu* slechts de bevoegd heeft om na te gaan of de elementen die in het kader van een herhaalde asielaanvraag werden aangebracht, al dan niet “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, kan hij bij het al dan niet in overweging nemen van deze aanvraag geen rekening houden met elementen die hem niet door de aanvrager zelf werden medegedeeld of overgemaakt. Met deze kritiek kan de verzoeker dan ook geen motiveringsgebrek van de bestreden beslissing aantonen.

In de mate dat de verzoeker beoogt dat de Raad zich zelf zou uitspreken omtrent zijn behoefte aan internationale bescherming, weze benadrukt dat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing van de *in casu* bestreden beslissing niet de bevoegdheid heeft om hierover een uitspraak te doen. Dit geldt des te meer, nu de verzoeker getroffen is door een definitief geworden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus waarbij is geoordeeld dat de verzoeker zonder problemen kan terugkeren naar de Gaza aangezien hij als UNRWA geregistreerde vluchteling de bescherming en bijstand kan krijgen van deze UN-instelling. De verzoeker toont het tegendeel niet aan.

4.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet is aangetoond. Evenmin kan worden aangenomen dat de verweerder zich buiten de hem toegekende bevoegdheid heeft begeven. Bijgevolg kan de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden ingeroepen. Het komt immers niet aan de verweerder toe om een uitspraak te doen over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.11. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE